

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 173.

50de Møde.

Onsdagen den 10de April.

(Fortf.)

Ordføreren: Jeg skal erklære paa Udvalgets Vegne, at det ikke kan have noget Væsentligt at erindre mod det Forslag, som den høitærede Finantsminister har stillet. Udvalget maa nemlig erkjende, at det er en Fordeel ved dette Forslag, at det derved bliver uafgjort, om de to Millioner, som ikke paalægges som Krigsskat i 1850, overhovedet behøve at indkræves, og Udvalget maa finde, at dette er en meget væsentlig Fordeel mod Loven, saaledes som den nu foreligger efter Udvalgets Forslag, hvorefter en Formues og Indkomstskat paa henved 2 Millioner maatte udfrires i 1851; men jeg troer tillige, ikke at burde tilbageholde den Bemærkning, at Udvalget saa meget mere maa glæde sig over at være kommen ind paa den Vej, som det har indflaaet, ved ikke at have tilraadet Thinget fra Begyndelsen af at gaae ind paa Lovudkastets hele Forlangende, om i 1850 at udfrire en Skat paa 4 Millioner, som det af Regjeringsens nærværende Forslag sees, at det ikke engang er afgjort, om de 2 Millioner overhovedet ville behøve at opkræves. Dernæst maa Udvalget erkjende, om end en stor Majoritet af samme er af den Formening, at man maa komme til en Formues og Indkomstskat, at det dog kan have sine ikke ubetydelige Banesligheder at faae en fuldstændig Plan til en saadan Stats Indførelse udarbejdet indtil næste October, og dernæst ere ogsaa vel de fleste sely af dem, som ynde en saadan Bessatningsmaade, ikke saaledes indtagne i den, at de jo maae indrømme Muligheden af, paa en mere hensigtsmæssig Maade at kunne ramme de Indtægter, som hidtil ere blevne for meget skaanede, og derved igjen at befrie de Indkomstskilder, som hidtil ere blevne for meget belastede, for en Deel

af den paa dem liggende Byrde, og saaledes at opnaae, hvad der maa være al Bessatnings Siemed: en ligelig Fordeling af Byrden i Forhold til Kræfterne. Jeg for mit Bedkommende maa tilstaae, at jeg føler mig overbevist om, at man under vore nærværende Forholds Udvikling, og under de saa høit stegne Fornødenheder i alle Stater, tilsidst overalt maa komme ind paa en Formues og Indkomstskat (Gor!), og at det er den Vej, som den hele Udviklings Gang i Europa, der ogsaa gjør sig gjældende i de constitutionelle Forhold, betegner. Det er den Vej, siger jeg, som er betegnet for os; thi, skal den hele constitutionelle Udvikling have nogen sand Betydning, saa skal det væsentlig føre dertil, at Indtægterne af Capitalen og Arbejdet ligesaavel ere ligeligt beslyttede i deres Bessaaen som alle Rettigheder og alle Tilstande i Staten; men det kunne de ikke være, saalænge Bessatningen overalt famler i Blinde, og snart tager for Meget og snart for Lidet. Og, skal den constitutionelle Udvikling føre til noget sandt Gavn, saa maa den ogsaa føre dertil, at det Forhold mellem Borger og Borger, at den One søger at befrie sig fra Skattebyrden paa den Andens Bessatning, mere og mere forsvinder, og at det Liv, der betegnes som den nye Lids Endemaal, ogsaa mere og mere realiserer sig, saa at Borgeren ikke længere vil være fly for, for Borgernes Udvalgte at gjøre Rede for sin Skatteangivelses Rigtighed, og for, hvorledes Skatten virkelig trykker ham. Thi hvad man især har indvendt mod Formues og Indkomstskatten, det er jo, at den medfører inquisitoriske Forholdsregler, og en høist ubehagelig Indblanden i alle Enkeltes Forhold; men, ville vi, at Statens Forhold skulle være, hvad jeg vilde kalde, gjennefsigtige, og at det offentlige Liv skal træde klart frem og ikke længere skal være en Gaade og en Hemmelighed, saa maa det private Liv